

Geachte mevrouw De Vuyst,

Hierbij vindt u de opeenvolging van eigenaars (en sommige bewoners) van het Hooghuis. Of dit pand ook als schepenhuis functioneerde, kan ik niet bevestigen.

Op het einde van de 16de eeuw bestond het behandelde pand uit twee delen: *een steenen orduynen loofve ende daerneffens eenen langhen heymeur zuutwaert uppe met een groote poorte inden midden* en ten zuiden daarvan een huis *wesende onder steen ende boven een houten loofve* dat had gediend als stal van kapitein Anthonis Robert. Met dit laatste bedoelde men dus een huis met een stenen onderbouw of zelfs een stenen gelijkvloerse verdieping waarop een houten constructie stond waarvan de noklijn parallel met de straat verliep. Het had voor 1591 toebehoord aan de weduwe van Heyndrick Weyns en aan Jan van Ryckaertsvoorde en daarna aan de vermelde kapitein en aan zijn erfgenamen. In 1591 was het in handen van Loys Doucet die het kocht van de weduwe. Het eerst vermelde deel, namelijk de constructie in natuursteen waarvan de noklijn eveneens parallel met de straat verliep, met een lange blinde afsluitingsmuur naar het zuiden toe met een grote toegangspoort, was op het einde van de 16de eeuw in handen van kapitein Robert en dan van zijn erfgenamen, tot zijn weduwe het voor 1591 verkocht aan Loijs Doucet. Het gehele pand kwam door koop in het bezit van jonker Charles de Quesnoij en nog later van jonker Gijsbrecht van Casele, bij acte van 30 september 1614. Daarna volgden als eigenaars Daneel de Schietere en dan jonker Charles Coutrel. Na zijn dood kwam het in handen van zijn erfgenamen en uiteindelijk van zijn dochter Jenne Coutrel (zeker vanaf 1671 of vroeger).

In de late 17de eeuw (1690) werd het pand omschreven als een groot huis en erf dat het Hooghuis werd genoemd. Zoals gezegd behoorde het toen toe aan jonkvrouw Jenne Cottrel, dochter van Charles. Vervolgens werd het gekocht door Jacques Douche (ook Douchez) na een openbare verkoop wegens faillissement; hij verhuurde het aan Thomas Fordelgel. Jan Farasijn verwierf het daarna in gelijkaardige omstandigheden na vonnis voor de Raad van Vlaanderen. Hij splitste het op in een zestal onderdelen waarvan zowat de helft werd verhuurd aan Philips de Coninck en de rest aan Pauwels Sester. Alles wijst er dus op dat het vanaf omstreeks 1725 of zelfs vroeger een soort kleine huurkazerne werd. Het geheel kwam in handen van mijnheer P. Lalange (ook Le Langue) in hoofde van zijn vrouw die het op 12 mei 1716 had geërfd na verkaveling binnen de familie. Hun dochter huwde met jonker Philippe Michel, in wiens handen het huis overging. Vervolgens kochten Frans en Joseph de Gruyter het huis omstreeks het midden van de 18de eeuw; zijn woonde in de Oudburg. Kort daarna werd Frans de Gruyter alleen bezitter. Voor 1773 kwam het in handen van Jacobus Hendericx. Op 24 april 1790 werd het eigendom van Jan van Haute, in hoofde van zijn echtgenote Joanna Heynderickx, en vervolgens opnieuw van diens weduwe. Daarna werd het geërfd door Pieter Heyndericx op 24 april 1792. In de Franse tijd bedroeg de gevelbreedte 9 meter en waren er 10 vensters. Het kwam toen in handen van metselaar Guislain Servais, die het nog in 1835 bezat. De ervaring leert dat er een goede kans bestaat dat hij toen werkzaamheden heeft uitgevoerd aan het pand. Ik kreeg nog niet de gelegenheid een kijkje te nemen in het derde mutatieregister op p. 359.

Vooralsnog kan ik geen tijd vrijmaken om het onderwerp uit te diepen. U mag dus helaas ook niet op mij rekenen voor eens voordracht of zo. Voor wat de inscriptie op de scherf betreft, ben ik geneigd de versie 'bien' te behouden. Ik vraag me intussen af of professor De Clercq de context is komen bekijken en documenteren waarin de scherven werden ontdekt. Dit is niet enkel een deontologische verplichting, maar ook een onontbeerlijke stap voor de verdere studie ervan. Ik zou inderdaad graag zijn versie vernemen.

Ik hoop dat ik u hiermee heb verder geholpen en wens u veel geluk bij uw verder onderzoek